

Nem nevetséges
a történelem fúvószenéjére táncolni,
mint a cirkuszi medve,
nem bakkecskemekegés,
mikor kinyilatkoztatjuk
az igazságot
istenről
két comb izgalmáról?

Mondd, hogy nem vagyunk
vesszőnk, hüvelyünk,
lángelménk bohócai,
bugyogónkkal gépeinkbe és rakétáinkba
akaszkodva.

Nem halálos vicc
vaksi szemünkkel időnként
fölbandszítni a napra,
nem totyogás
és orra esés ez itt
a szakállas hegyek
röhögése közben?

Mondd, hogy nem vagyunk
az idő bohócai,
az egész körülöttünk csapkodó,
homályos teremtés-pusztítás
fejreállt bohócai.

Leporoljuk a nadrágunkat,
fejünkbe nyomjuk
a bojtos sipkát,
nem úrutazás ez,
bukás és megdicsőülés —
a fűrészporban?

MAJTÉNYI ERIK

Bú

jócska

Játsszatok velem,
én elbújok,
Játsszunk már így is —
Legyen igaz
Csináljuk
különben nem ér

emberek:
ti meg keressetek!
ne mindig másképp!
ságos a játék!
becsületesen,
a nevem!

*Mindig csak állni
mindig csak számolni:
s adni a mulyát,
ipi-apacs,*

*És aki elbújt,
Miféle ütkö
Hova rejtőzött?
Feledésbe?
Állok a sarokban:
ajtó se nyikorog,
tűzel az arcom*

*Sokak közt magamban,
hova rejtőzött
És önmagamat
Legalább én,*

*Jaj, még csak egyszer,
mondhassam el a*

*Antánténusz
ma még elkerülted,
a nyirkos rejtekbe,
s fészket rak a semmi
Antánténusz
de míg el nem némulsz,
holdastul elfeküdt
legalább átokkal,
porcelán reggelek
hulljon szét megannyi
irgalmasabb ne légy
ahol oltárt raktál
szemedet gyehennás
mind a tíz körmödet
szüzek köntöséből
condrára írd trágár
hisz elégszer beléd
volt, ki a füledbe
hogy akit embernek
mind magányra szülte,
s nem derűs időre,
kevésbé a jóra,
és hogy lakolnak e
kik életet adni*

*a szegeletben,
húsz—harminc—negyven —
az ostobát —
már nem bírom tovább!*

*hová bújt el?
zetben hullt el?
Önmagába?
Vagy a halálba?
húsz—harminc—negyven,
padló se reccsen,
a tenyeremben.*

*nappal is sötétben,
jótét békességem?
mikor keressen meg?
ha ti már nem kerestek . . .*

*egyetlenegyszer
kiszámoló verset:*

*Szórakaténusz —
holnap már beléhullsz
didergőn sejtettbe,
mindenegy sejtettedbe.
Szórakaténusz —
amíg meg nem bémulsz,
éjszakáid verd fel,
hogyha már nem verssel,
törékeny fehérje
sikongó cserépre,
a durva közönynél,
oltárokat döntsél,
tűzörvény igézzé,
tővig vér csipkézzé,
ronggyá hasogatott
tizparancsolatod,
döbbenhetett volna,
rekedten rikoltsa,
szült e földre anyja,
társtalan kalandra,
inkább viharosra,
de inkább a rosszra,
törvény megszegői,
tanultak, s nem ölni —*

Adám	Éva
kertbe	mentek,
madarat	lőttek,
hányat	lőttek,
mondd meg	te!
Valaki	járt itt,
önmagát	váltig,
váltig	s hiába
keres	te...

Szülőház

Itt élt a költő,
itt él a költő,
úgy mint az emlék,
úgy mint a felhő,
mint a borostyán
csöppjébe dermedt
szivárványszárnyú
pillanat.

Itt él a költő
szivárvány-szomja
manzsettagombja
az üveg alatt.

Szavát idéznéd,
már mindhiába,
szüzek sikolyán
rekedtség átka,
selypít a hegedű,

adog a hárfa,
cimbalom szava
nyekergőn szólal,
rokkant a káromlás,
biceg a sóhaj,
üszkös kalászu
az aratódal.

Itt élt a költő.
Kézelögombja,
inye nincs szomja
s hült szomorúság —

már csak az őrzi
létének terhét,
őrzi a nemlét
tetézett súlyát.

